

Budečské rozhledy

Příležitostný list občanů Zákolan, Trněného Újezdu a Kovár

červen 2011 . číslo 18

Úvodní slovo

Vážení čtenáři,

nastal měsíc červen a vy máte možnost opět nahlédnout do nového čísla Budečských rozhledů a spolu s námi si tak připomenout události, které se v uplynulých bezmála třech měsících staly v naší bezprostřední blízkosti.

Když jsme pro Vás v minulém jarním čísle připravovali kalendář akcí pro nadcházející období, byli jsme velmi překvapeni, kolik událostí nás čeká, jak moc příležitostí pro kulturní, společenské a sportovní vyžití se nabízí. Od toho byl už jen krůček k rozhodnutí, že červnové číslo by mělo vyjít v rozšířeném vydání. Na čtyři strany bychom jenom těžko směstnali reportáže o všem, co čtenáře, alespoň podle našeho názoru, zajímá. Proto tedy tentokrát stran osm, na které jsme umístili nejen spoustu informací, ale i fotografie jako svědectví báječné atmosféry, která na všech setkáních panovala.

Na první straně tentokrát chybí tradiční promluva paní starostky, ale najdete zde obsáhlý rozhovor s Ing. arch. Janem Červeným, spoluautorem návrhů na revitalizaci centra obce, ve kterém se za Vás ptáme na proces tvorby a realizace jednotlivých projektů, ale také na další plány v našem okolí.

Uvnitř listu si pak můžete přečíst například o vědeckých rozbořech univerzitních studentů z Lund, které v Zákolanech, Kovárech a na Trněném Újezdu zpracovávali v dubnu. Jednou z tradičních akcí v naší obci je Májová veselice, jejíž třetí ročník Vám přinášíme slovem i obrazovou dokumentací.

Naopak poprvé měli všichni zájemci o Noc kostelů možnost si v rámci této mezinárodní akce prohlédnout Rotundu svatých Petra a Pavla na Budči, kde byl od osmé hodiny večerní bohatý kulturní program.

Nesmíme zapomenout ani na Mařákovce, kteří využili překrásné přírody v našem okolí pro svou malířskou tvorbu. Novinkou byla vernisáž jejich prací v místní „Piánce“, která všem zájemcům o výtvarné umění nebo hudbu, eventuálně oboje, zpřijemnila jedno nedělní odpoledne.

Jedním z témat, o kterých se paní starostka v tomto čísle rozepsala, je oslava výročí založení spolku Baráčníků. Najdete v něm zajímavé informace z historie i současného dění.

Sportovci si přišli na své při jarních volejbalových a nohejbalových turnajích, o jejich průběhu se rozepisují na stránkách Budečských rozhledů jejich organizátoři a přími účastníci. Pro ty nejmenší byly připraveny na přelom května a června hned dva dětské dny, v Podholí a na Budči. Toto vše je pouze část z toho, o čem si v tomto čísle můžete přečíst.

Nezbývá než poděkovat pořadatelům akcí za pečlivost, se kterou bylo vše připraveno. Doufáme, že takovýchto příjemných setkání bude rok od roku přibývat a my tak budeme moci všem čtenářům Budečských rozhledů přinášet reportáže o tom, jak dobře se nám tady žije a že si každý může vybrat tu „svou“ zábavu, která ho oslovuje a je mu blízká.

Za celou redakci Budečských rozhledů Vám přeji prosluněné léto plné pohody a dobré nálady.

■ Kristina Langerová

Letos poprvé mohli zákolanští prožít upoutávku na Májovou veselici v nově vybudovaném parku uprostřed obce. Posezení s živou muzikou a domácími koláčky si tady předposlední květnovou sobotu užili desítky místních i turistů ■ Foto: Vladimír Černý

Rozhovor s Ing. arch. Janem Červeným, autorem – mimo jiné – plánů na revitalizaci centra Zákolan

Od loňského léta až do března letošního roku měli všichni obyvatelé naší obce možnost sledovat práce na přeměně parku v Zákolanech. V letním čísle našeho periodika jsme se proto rozhodli čtenářům Budečských rozhledů zprostředkovat rozhovor s panem Janem Červeným, který pro tento projekt zpracovával architektonické plány.

Ptali jsme se na práci, která je již hotová, ale i na další plány, které jsou teprve „na papíře“, nebo třeba zatím jen v rovině úvah. Pro témata k rozhovoru jsme se snažili využít i internetovou diskuzi, která se kolem revitalizace centra obce rozpoutala na obecních webových stránkách.

Pane architekto, na úvod našeho rozhovoru Vás poprosím, jestli byste se mohl našim čtenářům představit. Přeci jen, většina obyvatel Zákolan zná pouze Vaše jméno, a to ve spojení se zákolanským parkem.

Je mi 35 let, mám stejně starou manželku Terezu, mám dvě děti Jáchyma (10) a Amálku (8), bydlím a pracuji v Kladně. Studoval jsem ČVUT fakultu architektury a 11 let projektuji, hlavně v oblasti zahradní a krajinářské tvorby, ale samozřejmě i „baráky“. Určitý přehled můžu poskytnout moje rozpracované stránky www.jancervený.cz. Mimo rodinu a práci mám pár koníčků, mezi které patří hlavně amatérské divadlo www.divadlo-vad.cz, vydávání kladenské kulturní revue Kladno Záporo www.kladnozaporno.cz a od loňska také včelaření. To jsou časově dost náročné koníčky a proto na takové ty knihy, hory, zahrady apod. nezbývá už tolik času a energie.

Práce na obnově, nebo asi lépe řečeno na přeměně parku v Zákolanech jsme mohli sledovat od léta roku 2010. Jak dlouhá příprava tomu „prvnímu výkopu“ předcházela a co všechno obnášela?

Projekt jsem vytvářel ve spolupráci s kolegou Ing. arch. Mikolášem Vavřínem a Ing. Evou Vízkovou. Začali jsme myslím někdy koncem roku 2007. Dělal se studie, projekt pro územní řízení, projekt pro stavební povolení, projekt pro výběr dodavatele, prováděcí projekt a pak samozřejmě dozor. Každým tímto

projektem se věc zpřesňuje a hlavně je třeba dostat všem možným předpisům a požadavkům. Celkem dost úřadování kvůli pár cestičkám a altánu...

Jedním z velmi sporných bodů celého plánu bylo umístění sochy Antonína Zápotockého, tedy téma, zda ponechat nebo neponechat v parku a na jakém místě. Bouřlivá debata na toto téma probíhala i na veřejných jednáních obecního zastupitelstva a v minulých měsících se znovu o tomto zmínil příspěvek na obecním fóru. Jaký byl Váš postoj k tomuto?

Bourání (a stavění) pomníků je samozřejmě složitá a citlivá téma. Na jednu stranu si říkám, že by tady všichni ti Stalinové, Gottwaldové a hákové kříže měli zůstat navěky jako neodbytná připomínka minulosti a na druhou stranu chápu lidi, kteří třeba udělali maximum a mají svědomí čisté, že by chtěli žít v prostředí novém, vybojovaném a očistěném od všeho tohoto. V tomto uvedeném dilematu u mne převažuje snaha nedělat ukvapená rozhodnutí a taky pohled na sochu jako na zajímavost, součást místního koloritu, pamětihodnost, která Zákolany odlišuje od běžných vesnic. Proto jsem byl pro ponechání sochy. Co mě mrzí je ten dolní sokl na věnce. Ten se nepodařilo odstranit (odborný památkářský posudek to nedoporučil s ohledem na účast architekta Karla Hliského na prostorovém konceptu). Když se nad tím ale zamyslím, tak se mi s tím nechce stále smířit. Konečně Karel Hliský se podle mého názoru s tímhle podstavcem moc nepředvedl... Jak to mají se Zápotockým ti lidé, kteří si nenechají vzít představu, že to byl bodový strejda s harmonikou a mičudou pod paží, nevím a nedokážu jejich pohledu rozumět. Já jsem ale totalitu plnohodnotně nezažil, tak nevím, nakolik si můžu domýšlet. Minulost je důležitá pro poučení, ale neměli bychom do jejího řešení příliš zabředávat a současnost nechávat jen tak plynout. Vždyť přece dnes jsou mnohá jiná nebezpečí a totality ve kterých žijeme, ne tak zjevné, ale o to nebezpečnější. To je téma, které bychom měli řešit...

A hned bych přešla k dalšímu výraznému prvku v parku, tedy altánu. V tomto případě platí, že co člověk, to názor. Jedni kritizují, jiní obdi-

vují. Vy jste se na toto téma vyjádřil i v obecní diskuzi, prosím tedy, abyste teď svůj nápad a postoj vysvětlil našim čtenářům.

Cílem bylo vnést do návsi novou dominantu, která by vyjadřovala novou náplň parku. Je to jakési vyznačení středu, těžiště obce a tím i celé turistické oblasti. Altán v tomto pojetí je jakýsi kloub, rozcestník, což se ještě víc zúročí, až bude ta kýžená zkratka pod viaduktem. Stavba měla být srovnatelně vysoká s pomníkem, ale maximálně jednoduchá, vzdušná a průhledná, jako takový rámec pro výhledy a průhledy. Samozřejmě že pod střechou fouká a prší, ale my jsme nedělali nějakou útulnu. Výše uvedené cíle (výška, vzdušnost apod.) vnímám jako nadřazené. Když se bude blížít dešť, místní půjdou domů a turisté si zalezou do hospody. Pochybuji, že by někdo měl chuť trávit dešť v altánku na návsi. Myslim si, že jsme v dnešní době obklopeni laciností, náhražkami, šiditky, věcmi, které se tváří jako něco jiného: keramická dlažba jako dřevo, polystyren jako štuk, plast jako dřevo a tak dále. To mne a kolegy vedlo k uplatnění určité pravdivosti až syrovosti, která nechce být za každou cenu libivá. Žádné vistirie na dřevěných lafkových pergolách, takové Zákolany nejsou! Pokud se snažíte zavděčit všem nějakým neslaným nemastným „dilem“, nemůže nikdy vzniknout nic „s duší“, jak se vyjádřil o parku jeden pisatel na fóru, to mě moc potěšilo. Opačný názor na vzhled parku samozřejmě chápu a respektuji. Věřim ale, že věcem, které se člověku zpočátku nelíbí, jde „přijít na chuť“.

Hojně se diskutovalo a dodnes diskutuje o tom, zda revitalizace parku skutečně musela trvat tak dlouho, původní plány počítaly s dokončením v listopadu, nejpозději v prosinci. Co stálo za zdržením dokončení?

Ta stavba mohla samozřejmě být za tři měsíce hotová, všichni jsme si to přáli a nikdo to nezdržoval schválně. Jedním z objektivních příčin byl nedostatek čedičové dlažby, protože jí dělá jediný lom v České republice. Když do dvoutýdenního zdržení přijde zima, jsou z toho čtyři měsíce.

Pokračování na straně 2

Rozhovor s Ing. arch. Janem Červeným, autorem – mimo jiné – plánů na revitalizaci centra Zákolan

Pokračování ze strany 1

Již od svého dokončení, tedy od konce března je park hojně využíván jak místními, tak i turisty. Přesto si na slavnostní otevření počkáme až do podzimu letošního roku. Co tedy zbývá ještě dokončit, kde jsou ještě nedostatky, které je třeba odstranit?

To mám radost, že je využíván. Problém je se zelení. Na jaře některé stromy neobrazil, jiné živoři a keře neobrazil téměř všechny. Tráva vyrazil s plevelem a to i tam, kde neměla. Je to všechno předmětem reklamace se kterou máme všichni práci navíc. Slavnostní otevření by mělo být, až bude většina zeleně v pořádku.

Souběžně s parkem probíhala i obnova cesty Pod Sady. Tam docházelo asi nejčastěji k diskuzím ohledně co nejhodnějšího povrchového materiálu...

Považoval jsem za důležité, aby tam nebyla třeba zámková dlažba nebo něco podobného, což našťásti nikoho ani nenapadlo...Ve hře byl asfalt a šterk, resp. mlat. Obojí má svoje přednosti – asfalt funkčnost a bezdržbovost, mlat vypadá přírodněji. Z diskusí vyšel požadavek na přírodní charakter cesty – tj. mlatový povrch a (zatím) bez osvětlení. Ve stoupání kolem náhonu by se ale takový povrch vyplavoval, proto jsme ho v tomto úseku přeci jen udělali asfaltový. Nakonec je to tedy kombinace.

Také se řešilo to, jak zajistit, aby byla cesta v první řadě bezpečná pro pěší. I v tomto případě se rozpoutala internetová diskuze, ve

kteří je zmiňováno, že cestu masivně využijí cyklisté a pro chodce je tedy nebezpečná. Jaký je Váš názor?

Myslím si, že dělat tam vedle sebe jednu cestu pro chodce a druhou pro cyklisty, nebo dva „pruhy“ je jaksi proti svobodě pohybu a přirozenosti. Nebezpečné situace by to stejně nevyloučilo. Je spíš třeba, aby se lidé učili vzájemně se respektovat. Každá nová cesta a propojka je přínos, proto když jsem se dočetl na fóru o vyhozených penězích, přišlo mi to vůči snaze zastupitelstva poněkud unáhleně řečené a nespravedlivé. U vztahu obyvatel a vedení obce bych se rád zastavil. Děláním i pro další obce a tak mám možnost srovnání. Rád bych zde na základě tohoto srovnání zcela nezávisle vyjádřil obdiv a podporu jak minulému, tak i současnému vedení obce pro jejich poctivost, přehled, citlivost a hlavně nasazení, s jakým tuto nevděčnou práci dělají. Dávám je všude za příklad. Nějak se málo obecně lidé navzájem chválí a to dobré se bere jako samozřejmost. Práce pro obec je typem zaměstnání, které si nejde odkroutit od–do a pustit z hlavy. Jedná se o přímou zodpovědnost vůči svým sousedům. Musí se to dělat s láskou, vizí a je to do jisté míry úřední a služba. Proto si myslím, že by bylo na místě vyjadřovat nejenom negativní připomínky, ale i pochvalu.

Jste i autorem návrhu parčíku v Trněném Újezdu, kde byl kontroverzním tématem „vozik“. Osvětlete nám prosím Vaši ideu k tomuto tématu. I tady platí ono známé: „Co člověk, to názor“, a tak nás zajímá slovo odborníka.

Na diskusním fóru jsem svůj názor popsal dostatečně. Vždycky se snažím při návrzích vycházet z místních daností a držet jakousi kontinuitu. Pokud v parčíku stojí dlouhá léta objekt, na který člověk hned tak jinde nenarazí, je zajímavý a nepřekáží tam, nevidím důvod ho odstraňovat. Odpůrci „vozíku“ nebyli nijak zarputilí, spíš ho odmítli nejprve bezmyšlenkovitě jako něco, co standardně v upraveném parku nebývá. Myslím ale, že si „vozik“ nakonec oblíbili. Ze spolupráce s lidmi z Trněného Újezdu jsem měl radost, protože svoje zájmy dokázali jasně formulovat a současně i rozumně konfrontovat s možnostmi a se zájmem obecnějším.

Tyto projekty nám tedy již slouží. Jaké jsou další plány, které budou v dohledné době realizovány a v jaké fázi se nacházejí. Mluví se o bezpečném spojení centra Zákolan s fotbalovým hřištěm a cestou na Otovice...

Pracuji na projektu více generačního hřiště v Kovářech, které jsem představil na veřejném zasedání v knihovně. Je to opět nesmyslné zdoluhavý proces, ale s tím nic nenadělám. O parčíku v Trněném Újezdu již byla řeč. Zmíněné propojení od návsí k fotbalovému hřišti je idea kolegy Mikoláše Vavřína, kterou považuji za geniální a velmi bych si přál, aby se co nejdříve uskutečnila. Když si představíte dosavadní cestu k fotbalovému hřišti oklikou podél silnice a přímou krátkou cestu hezkým prostředím, není na tom co řešit a je jasné, že případné osobní zájmy by tu měly ustoupit. Cestu však nezpracovávám já, je součástí většího projektu cyklostezky z Kralup.

Na závěr našeho rozhovoru bych si dovolila otázku „odjinud“. Jste členem divadelního souboru V.A.D. a na předloňských Svatováclavských slavnostech jsme měli možnost se na Budči od srdce zasmát u vaší hry Rozpaky zubaře Svatopluka. Plánujete pro nás nějaké další představení, ať již v září na dalším ročníku slavností nebo třeba někdy jindy?

Rádi bychom na podzim zahráli v Zákolanech hru Fe-erie o Kladně. Představení by se konalo v „Piánce“. Mimochodem – občas se kochám představou, že v tomto objektu sídlí knihovna, obecní úřad, klubovna nebo sál a třeba nějaké ateliéry. Bohužel je to z finančního hlediska spíš utopie... Zpět k divadlu: představení bychom tentokrát zřejmě pořádali sami, ve spolupráci s obcí pochopitelně. Tím by byly Zákolany zahrnuty mezi města, ve kterých proběhne mezinárodní bienále „Industrialní stopy“ (www.industrialnistopy.cz). Tato akce, která si klade za cíl propagovat průmyslové památky, se bude v Kladně konat už poněkoličkáte. Nerad bych aby to vyznělo nějak pateticky, ale cítím se v Zákolanech už částečně jako doma, takže vlastně budu hrát na domovské scéně...

Děkuji Vám za Váš čas, který jste tomuto rozhovoru věnoval a za Vaše odpovědi, které jistě pomohli čtenářům Budečských rozhledů objasnit zákulisí projektů, jež měly i díky Vám možnost v minulých měsících všude kolem nás vzniknout. Děkujeme Vám za práci pro naši obec a doufáme, že další realizované projekty na sebe nenechají dlouhou čekat.

■ Kristína Langerová

Žluté kosatce

Díky dotacím z Regionálního operačního programu Střední Čechy a z programu FROM Středočeského kraje obec dokončila dva plánované projekty – Revitalizaci centra obce a úpravu cesty Pod Sady. Máme nový park, fasádu školy a ze Zákolan do Kovář se dá pohodlně dostat po nové cestě. Než třetího září tuto událost společně oslavíme, pojďme si zrekapitulovat jak tyto projekty vznikly a čeho jsou součástí. Oba projekty vzešly z plánování obce, které se ve spolupráci s občany uskutečnilo na přelomu roku 2006/07 a jehož výsledkem byla strategie obce Zákolany.

Zadání bylo jednoduché – aby se nám v Zákolanech žilo lépe, potřebovali bychom, aby byla naše obec nejen průjezdná pro auta, ale také dobře a bezpečně průchozí pro pěší. Potřebovali bychom více míst, kde můžeme potkat spoluobčany, anebo se jen tak zastavit na pěkném místě. Obec by se měla oživit a doplnit o chybějící služby, ale ne na úkor krásné krajiny, ve které je zasazena.

Naše představy o kvalitním životě a znalost místních podmínek se potkaly se zkušenostmi zpracovatele územního plánu obce Ing. Arch. Mikoláše Vavřína, který nás upozornil na to, že nejhezčí a nejdůležitější místa v samém centru obce jsou zarostlá křovím. Vždyť která obec má ve svém centrálním parku soutok dvou potoků, který pokračuje malebným zákoutím vytvořeným unikátním křížením dvou železničních tratí? To, co bylo vnímáno negativně – bariéry tratí s nebezpečnými viadukty a přejezdy a rozdělení přirozených center obce, se v pojetí architekta Vavřína stalo výhodou – vždyť park je možno propojit cestou podél potoka s fotbalovým hřištěm! Jak jednoduché, všechno se tím rázem mění. Z opomíjeného a míjeného parku se může stát nejen místo pro odpočinek, ale i přirozená křižovatka cest pro pěší, navíc přímo pod Staroslavnu Budčí. Po nové cestě pak bude možno bezpečně projít krásnými místy podél potoka nejen z Vystřkova do Kovář, ale i z Kralup nad Vltavou na Okoř.

Jen si představte: Od Kovář (pro přespolní od Okoře) jdete nádherným údolím Zákolanského potoka a kocháte se jeho unikátní přírodou – květy kosatců žlutých, letem otakárků anebo zpěvem slavíků. Procházíte malebnou vísou pod Budčí a podél kořeny oplétaných meandrů a kamenných stupňů potoka se Pod Sady dostáváte do centra Zákolan. Centrum Zákolan mělo vždy vzhledem k řadě vysokých budov spíše městský charakter – teď se (zatím stále jenom v představách) ocitáte na malém nábřeží. U vody zde stojí krásné domy, dole s obchůdky a službami. Můžete si představit, že se před nimi procházíte na malé ale krásné kolonádě, která pokračuje podél potoka širokou cestou s lavičkami v parku. Volnost, vzdušnost a důležitost místa zdůrazňuje i altán, vyrobený ze stejného materiálu, který je vidět na viaduktu, kterým vás cesta zavede do zeleného ráje u potoka a následně pak malým průchodem pod železniční tratí na sportoviště u fotbalové hřiště a dále k nádraží a dál na Vystřkov.

V parku se ale můžete rozhodnout, jestli se nechcete vydat spíše na Budeč anebo údolím Týneckého anebo Třebusického potoka, to vše mimo nebezpečné silnice. Například nová cesta pro pěší do Kolče vede zatím stále jenom v představách středem areálu bývalého cukrovaru. Můžeme předpokládat, že i tady se žije v několika nových domech a lidé jsou tu rádi mimo jiné proto, že okolní krajina si navzdory blízkosti Prahy zachovala svůj přírodní charakter. I tady jde cesta podél potoka, který je v areálu cukrovaru vyzvednut z podzemí zatrubnění zpět na povrch. Tolik krátká exkurze do představ, které se v rámci plánování rozvíjely v roce 2007.

Tedy to vše mohlo znít jako bláznivá utopie. A mohli jsme najít řadu důvodů, proč se do takovýchto projektů nepouštět: Cesta Pod Sady zůstane nevyhovující například už jenom proto,

Kosatce vodní (Iris pseudacorus).

Schody ke splavu před a po realizaci projektu.

že U Splavu je pod viaduktem průchod vysoký pouze 1,6 m a napojení na cestu Pod Sady by bylo velmi obtížné, cesta je nepřístupná a dilem na soukromém pozemku. Úprava parku nemůže pokračovat cestou k hřišti už jenom proto, že podchod pod tratí bude Správa železniční cesty Českých drah zasypávat, protože se jeho klenba začíná rozpadat, na úpravu parku nám peníze stejně nikdo nedá, jeho část je na pozemku, který patří silnicím, socha Antonína Zápotockého také není v majetku obce, atd.

No a dnes zde máme pozvánku na slavnostní otevření parku a cesty Pod Sady, oslavu prvních kroků naplnění výše uvedených představ. Opravená budova školy, park a cesta Pod Sady jsou dílčími kroky na cestě k dalšímu zvelebení místa, které tu pod Budčí společně sdílíme. Pokud máme dobrý plán a vytrvalost, dočkáme se postupně jistě i dalších kýchých zlepšení a naplnění výšněných cílů. A dobré věci se podporují a násobí. Po dokončení cesty Pod Sady a vysekání kopřiv nám U Splavu rozkvetl kosatec žlutý, který sem splavila voda z Okořského údolí a v novém parku se usídlil slavík. Večer při příjemné zábavě U Libuše na závěr Májové veselice z parku překřikoval i elektrifikovanou kapelu. Co je podstatné, park je hojně navštěvován, lidé se zastavují za altánem u soutoku potoků a cesta Pod Sady je využívána více než dříve. Vedle pohodlného podchodu pod železniční tratí U Splavu vznikla díky technickým službám již mimo samotný projekt i nová lávka na začátku cesty z Kovář do Zákolan.

Oslavme tedy třetího září tuto událost a poděkujeme všem, kteří se na obnově centra obce podíleli. Děkujeme organizacím, které nám pomohly ve vyřizování nezbytných počátečních formalit, především pak Správě a údržbě silnic Kladno, jmenovitě paní Poupětové a Vejražkové a dále pak panu Rohanovi z Povodí Vltavy. Děkujeme projektantům, vedle již zmíněného Ing. arch. Vavřína především Ing. arch. Červenému, autorovi obou projektů, kterému je věnován i rozhovor tohoto čísla Budečských rozhledů a paní Koflíkové a Ing. Žabkové, které připravily projekt opravy fasády školy. Poděkování patří samozřejmě i dodavatelům, především pak spolehlivé firmě Herkul, a. s., která realizovala úpravu cesty Pod Sady, jmenovitě pánům Petržílkovi a Liškovi ale i Ing. Rylichové a panu Jiránkovi z firmy Rybář stavební, s. r. o., generálního dodavatele projektu Revitalizace centra obce. Poděkování patří také technickému dozoru obou staveb firmě Sigos, s. r. o., jmenovitě Ing. Krausovi, panu Doudilovi a Ing. Hrdličkovi. V neposlední řadě pak děkujeme Vám, kteří jste dávali své připomínky k rozpracovaným projektům. Důležité poděkování patří Středočeskému kraji za poskytnutí dotací, bez kterých bychom projekty nezrealizovali. Uskutečnění obou projektů nás posunulo v naplňování představ o zlepšování života v naší obci a ukázalo, že naše plány jsou realizovatelné a lze je pojmut s jedinečností, kterou si naše obec zaslouží.

■ Vladimír Dobeš

Mařákovci 2011

Zákolany, Adeg – bývalá továrna na výrobu pian Dalibor,
26. 4. – 1. 5. 2011

Když byla roku 1887 na pražské Akademii po více než 20 letech obnovena krajinářská speciálka, nejdůležitější součástí výuky profesora Julia Mařáka bylo přímé studium přírody v plenéru. Zatímco francouzští krajináři malovali v Barbizonu u Fontainebleau a němečtí směřovali do divoké horské přírody Alp, mladší škola mařákovců (mezi jinými Antonín Slaviček, František Kaván, Alois Kalvoda, Jaroslav Panuška a Otakar Lebeda) vyrážela na Okoř a do Zákolan. Zdejší příroda, pravděpodobně budoucí krajinný park Budeč, stále oplývá nadprůměrnou kvalitou. Vpotočných údolích se zachovala vegetačně pestrá niva se skalnatými strmými údolními svahy. Nezastavěné hřbety a plošiny nad údolími tvoří volnou, přehlednou, méně výraznou krajinu s kulturní dominantou akropole s rotundou Sv. Petra a Pavla na Budči. Pozoruhodná je i stará zástavba včetně historických průmyslových objektů, neboť většina obcí nebyla dosud zasažena současnou suburbanizací (Trněný Újezd, Kováry, Zákolany, Holubice, Otovice, Koleč).

„ců“ před více než sto lety vznikla. Jestliže na konci 19. století měla krajinomalba výsadní postavení a utvářela podobu českého umění, dnešní situace se liší. Současné umění začíná oceňovat přírodu, ale nikoli díky nějaké renesanci krajinomalby, spíše je to způsobeno masovým rozvojem fotografie, která formuje estetické vnímání krajiny i u širokých vrstev. To se ukázalo i v Zákolanech jako důležitý faktor.

Kurátorka Dagmar Šubrtová pozvala autory, kteří se věnují malbě, ale venku nepracoval, až na Tomáše Kubačku, nikdo. Aleš Novák konstatoval, že se v přírodě nedokáže soustředit a všechny práce tedy vznikly v interiéru továrny podle fotografií pořízených při procházkách. Vystaveným dílům svědčil prosvětlený prostor objektu se zašlou podlahou a prachem v omítkách zdi. Diana Winklerová a Tomáš Kubačka v drobné instalaci – na stěně pověšeného barvotisku jelena doplněného popiskou – pracovali s proměnou obrazového klišé romantizující žánrové malby 19. Století. Jeho obsah Winklerová dále transformovala

Aleš Novák: Bez názvu

ka podaná v potmělé barevnosti zelených, modrých a černých tónů s atmosférickou perspektivou a prostorovými plány. Nabízí se otázka, zda šlo o cílenou reflexi klasické krajinomalby, zkoumání možnosti jejího znovuzpracování nebo prostý návrat k historizujícímu režimu vidění, k široce sdílené libosti z krajiny se silným podílem emocionální složky, kterou autor potřebuje k projekci osobní poetiky a imaginace. V jemné jarní zelené rozkvetlé krajině přítomné umělce však zajímala více její průmyslová vrstva nebo temná mentální stránka a také noční podoba. Tomáš Polcar na hrubém nenašepovaném plátně v čistém, lapidárním tvaru pojednal výrobní proces, v němž suroviny jako geometrické prvky kruhových ploch postupují v řadě za sebou do továrny naznačené jednoduchým tvarem vysokého komínu. Zpřítomnil kulturní paměť místa, i když překotnou dobu industrializace včetně dělnického hnutí (prezident Antonín Zápotocký je zákolanský rodák) i socialistického marasmu má zdejší kraj snad definitivně za sebou. Se svou ženou Ester zde představil také videozáznam z akce nazvané Velký pátek v Zákolanech a Kovářech 2011. Spočívala v putování velikonoční nocí po místních nálezních s piskovcovou lebkou. Mariana Alasseur v plátnech budovala dva typy obrazového prostoru: jeden stavěla suverénní plošnou malbou v čistých tónech a druhý vytvářela chladným barevným světlem, jí samou znepokojivě označeným jako geometrickým, v němž se vznášejí figurální znaky nebo fragmenty krajiny – silueta hradní zříceniny vedle sloupu vysokého napětí, krajinou prostupuje tma, v čisté barvě pozadí vyzařuje zbytkové světlo. Dagmar Šubrtová si z Kladna dovezla uhlí a do křehké suroviny opatrně řezala; když se uhelný prach usadil, zjevil se fragment lesknoucího se těla prehistorické budečské venuše s náznakem pohlaví. Její noční fotografie zákolanského potoka inspirované Panuškovým obrazem Vodník se paradoxně nejvíce přiblížily ikonografii temných lesních interiérů Julia Mařáka. Petr

Bařinka představil také dvě práce; v instalaci použil komiksový rukopis pro strašidla vyřezaná z překližky, která se zjevují nebohé Červené karkulce, další bubáci, téměř panuškovsky neohrabaní, ale podobně hrůzní, jsou zachyceni v potmělém videu, schovávají se za stromy a vykukují v křovích reálné snímání lesa. Eva Hronovská v nástěnné instalaci zkombinovala plošné figury s prostorovými plastikami z přírodních i umělých materiálů. Bohyně Isis coby symbol přírody obklopená lesními stvořeními, pojednaná ve zlaté, červené a zelené, asociovala bizarní, spíše scénickou poetiku, položenou někam mezi tvorbu Františka Skály a Květy Pacovské. Jan Hísek přilepil na jednu ze stěn váchalovky laděný černý akvarel, inspirovaný budečským hřbitovem. Klára Spišková vykreslila záznamy připomínající přírodních procesy a struktury drobných fragmentů, které zakomponovala do olupujícího se nátěru omítky. Její instalaci doplňovaly svitkové kresby Tomáše Kubačky, čerpající z čínské tušové malby a literatury. Martin Janiček provedl zvukovou performanci na struny, které upomínaly i na bývalou výrobu pian.

Patrně málo vernisáží současného umění otevírá přivítání a poděkování sousedům za pomoc při organizování výstavy, starostka vyslovila i radost ze zdejší zachované přírody i architektonického rázu obce. K zahájení výstavy přispěl slovy i usedlík z nedalekých Kovár, historik umění Oto M. Urban, který se vyznal k hlubokému vztahu k místu a posléze metamorfoval do DJ Satana v hudebním uskupení Dekadentfabrik (David Cajthaml, Otto M. Urban, host Mikoláš Chadima). Decibely z koncertu rozechvěly i komín továrny tak, že vesele zvučel v rytmu hudby, cyklický čas venkova se zvolna sunul po křivce mezi vzkříšením Spasitele, pálením čarodějnic a prvním májovým dnem a v jednom kousku Čech bylo krátce téměř starosvětsky dobře.

■ Radoslava Schmelzová

Hudební skupina DekadentFabrik

K tomuto kulturnímu a přírodnímu odkazu se přihlásila plenérová akce názvem Mařákovci 2011, která se odehrála jako součást letošního bienále Industriální stopy za podpory VŠUP Praha. V zájezdním hostinci už dávno neposkytují ubytování, ale díky starostce Zákolan a majiteli bývalé továrny na výrobu pian značky Dalibor měli umělci k dispozici patro tohoto zajímavého industriálního objektu, kde býval výstavní ateliér pro hotové nástroje. Místní kronikář poskytl dokonce GPS souřadnice míst, kde některá díla „mařákov-

nástěnnou kresbou. Realisticky podaný jelen v životní velikosti na bílé zdi s tmavší spodní částí, kouzlem nechtěného jako by polovinou těla tonul v šedé mlze, z níž měl nakročeno do prostoru metakrajiny za zdi. Kruh recyklace námětu se uzavřel v negativu, znovu vyjadřoval touhu a nostalgii po spojení s přírodou, ale zbyla jen ta postindustriální, nepřilíživá, nová divočina vytvořená lidmi. Nabízí se i metafora těkavosti a iluzornosti dogmat hodnotících kritérií výtvarného umění. Podobnou otázku otevřela i plátna Aleše Nová-

Noc kostelů

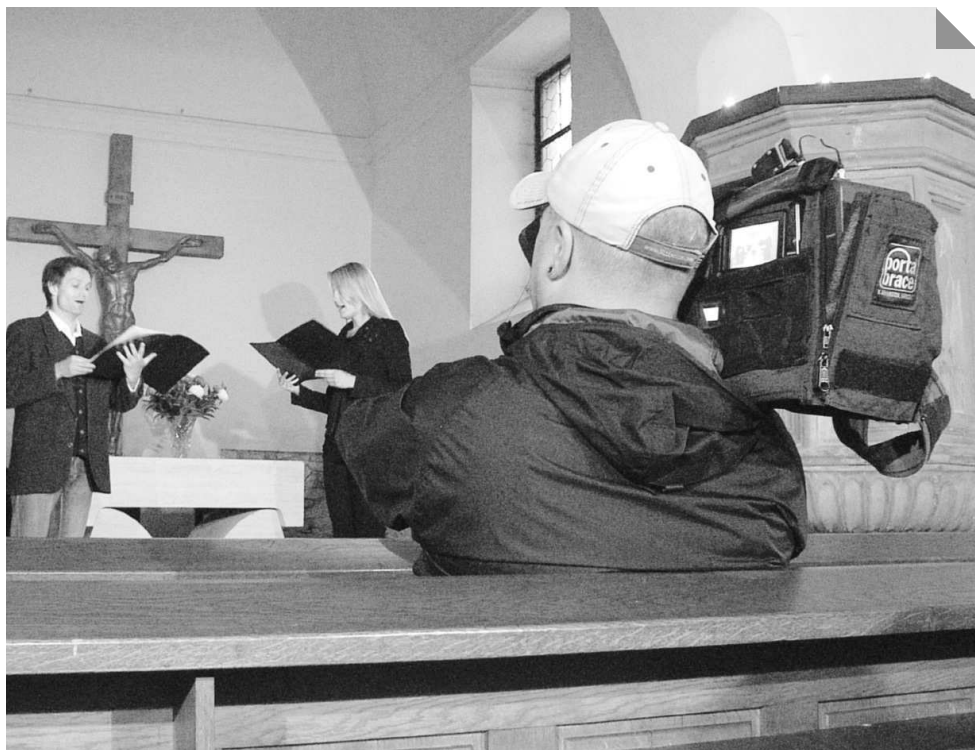
Rotunda Sv. Petra a Pavla, 27. května 2011

Ojedinelou možnost měli v pátek 27. května návštěvníci rotundy Sv. Petra a Pavla na Budči. Podobně jako stovky kostelů České republiky se i budečská rotunda zapojila do 3. ročníku Noci kostelů a lidé z blízkého i dalekého okolí mohli tak vstoupit ve večerních hodinách do prostor staroslavné rotundy a zažít neobvyklou atmosféru tohoto prostoru.

Noc kostelů nemá dlouhou tradici – vznikla v roce 2005 ve Vídni a teprve v roce 2009 se do této akce zapojily kostely v Čechách a v dalších evropských zemích. Velký zájem návštěvníků však ukázal, že myšlenka představit kostely nejen jako svatostánky určené k modlitbě, ale jako kulturní a architektonické památky, jako památky spojené s historií naší země, nalezla velikou odezvu u široké veřejnosti.

V letošním roce se již zapojily stovky kostelů ve většině českých měst a obcí a poprvé také naše Budečská rotunda. Ve spolupráci s Římskokatolickou farností Roztoky u Prahy, Sládečkovým vlastivědným muzeem v Kladně a sdružením Dny české státnosti o.p.s. byl pro návštěvníky připraven program, ve kterém zazněly duchovní středověké skladby, výběr z biblických písní Antonína Dvořáka a na závěr černoské spirituály. To vše v podání Veroniky Suchánkové a Romana Klimta za doprovodu varhanistky Anny Hejdukové. O svatováclavských legendách spojených s historií tohoto místa přednesl svůj příspěvek ředitel Sládečkova muzea, PhDr. Zdeněk Kuchyňka. Přes nepřízeň počasí si zážitek na noční Budči nenechalo ujít několik desítek návštěvníků.

■ Lucie Wittlichová

Roman Klímt a Veronika Suchánková ■ Foto: Martin Suchánek

Studenti z Lundu v Zákolanech

Ve druhém dubnovém týdnu v Zákolanech pobývali čtyři zahraniční studenti tříměsíčního postgraduálního kurzu environmentálního managementu a politiky na International Institute for Industrial Environmental Economics (IIIEE) při Univerzitě v Lundu (více o tomto švédském institutu najdete na www.iiiee.lu.se). Naši občané se potkávali s Kai Mamebe z Tanzánie, Tanzinou Azad, Indkou žijící v Etiopii, Tomasem Naujokaitsem z Litvy a Wainem Dopenem původem z Jižní Afriky, ale žijícím v Evropě a v Ekvádoru. Do Zákolan je přivedla jejich semestrální práce na téma udržitelného rozvoje, kterou realizo-

připravě strategie udržitelného rozvoje využit. Studenti se vedle procesu tvorby samotné strategie zaměřili na dvě témata: zahradnictví a energie. Oblast dostupné energie souvisí s problémem znečištění ovzduší. Studenti realizovali rozhovory se 13 občany zastupujícími různé skupiny obyvatel Zákolan a z jejich zprávy vybíráme k oběma tématům následující poznatky.

Obyvatelé Zákolan používají pro vytápění svých domů velmi různorodá paliva, od uhlí přes dřevo anebo peletky k zemnímu plynu a elektřině. Uhelné kotle, které produkují nejvíce škodlivin, používá k vytápění 20 – 30% domů.

užívat spíše v přechodných obdobích, kdy je schopen zajistit konstantní teplotu. Elektřina je jinými občany považována za sice drahý, ale velice pohodlný a čistý zdroj tepla.

Podobně jako názory na vhodné zdroje tepla se liší i náklady na vytápění vztahované na metr čtvereční vytápěné plochy, které se u zkoumaných domácností pohybovaly mezi 40 a 700 korunami na metr čtvereční a rok! Údaj může být zkrácený jak odhadem některých vstupních dat, tak například i různou teplotou vytápěných místností. Jedná se ale o zajímavé zjištění, které dobře ilustruje potřebu objektivních informací v oblasti vytápění a souvisejících nákladů, ze kterých by mohli mít prospěch všichni občané Zákolan.

Šest z třinácti občanů, se kterými studenti hovořili, vnímá znečištění ovzduší v obci v době topné sezóny jako významný problém. Tři připustili, že se jedná o problém, který ale není tak závažný a další tři nevnímali znečištění ovzduší jako žádný problém. Velmi odlišné byly i názory na to, jak snižovat znečištění ovzduší. Někteří občané argumentují, že uhlí by se pro vytápění domů nemělo z důvodů produkce nebezpečných škodlivin používat vůbec, jiní jsou přesvědčeni, že moderní a účinné uhelné kotle jsou v pořádku.

V této oblasti by rovněž velmi pomohla nezávislá odborná informace, jak to skutečně je se znečištěním ovzduší z různých zdrojů vytápění, jak se například chová starý uhelný kotel v chladném počasí apod. Další potřebné objektivní a zatím chybějící informace se týkají ceny vytápění při konkrétním zdroji tepla, způsobu jeho provozování a hospodaření s vyrobeným teplem v domě.

Problém zajištění energie a zdravého ovzduší nemá v dohledné době pouze jedno řešení. Občanům by pomohla nezávislá autorita v oblasti energie a znečištění ovzduší, která by uvedla věci na pravou míru. Obec by mohla zvážit možnosti, jak pro snížení znečištění ovzduší využít dřevo z obecních lesů anebo jak zajistit dodávku dřevěných pelet, které znečišťují méně než uhlí (přímo v obci je výroba dřevěných pelet, které jsou cenově srovnatelné s uhlím, otázkou je kvalita dřevěného odpadu, ze kterého jsou vyráběny). Opatření na straně volby vhodného paliva je v jednotlivých domech vhodné doprovodit úpravami na straně systému vytápění, jeho regulace a případně i zateplení domů. To může obyvatelům obce přinést zdravější prostředí i úspory.

Dalším tématem, kterému se studenti věnovali, bylo udržitelné zahradnictví. Zahradou v souladu s principy udržitelného rozvoje se rozumí taková zahrada, která vyžaduje minimální vstup lidské práce, vody, hnojiv a pesticidů, dává kvalitní a zdravé plody a poskytuje přírodní místo, ve kterém rádi pobýváme. O téma zahradnictví v oblasti dalšího

Kai a Tanzina se připravují na prezentaci výsledků studentské práce dne 15. 4. U Libuše.

■ Foto: Vladimír Dobeš

vzdělávání projeví občané zájem v anketě v roce 2008.

Na zahradách v Zákolanech se pěstují květiny, ovoce i zelenina, pro dosažení dobrých výsledků při pěstování ovoce a zeleniny se používají pesticidy. Vzhledem k dostupnosti levné zeleniny v obchodech by někteří pěstitelé mohli mít zájem o informace jak pěstovat zdravé ovoce a zeleninu levněji bez pesticidů. Studenti došli také k závěru, že řada zahrádkářů již používá některé postupy udržitelného zahradnictví včetně například využití dešťové vody k zalévání, existence kompostů a používání přírodních hnojiv. Mezi hlavní překážky pro zahradnictví v Zákolanech patří svažitý terén a potřeba časté závlivy.

Pro podporu zahradnictví a kontaktů mezi lidmi by mohl být zajímavý zahrádkářský klub (klub zahrádkářů existoval v Zákolanech ještě v osmdesátých letech minulého století). Klub by mohl pořádat odborné přednášky a konzultace. Budečské rozhledy by mohly otisknout příklady dobré zahradnické praxe a zkušenosti občanů v oblasti zahradnictví. Pokud by se ukázalo, že je zájem o další vzdělávání v oblasti zahradnictví, bylo by možné realizovat projekty v oblasti modernějších, ale velice zajímavých zahradnických postupů jako je permakulturní zahrada anebo agrolesnictví. Ve spolupráci s Vysokou školou zemědělskou by bylo například možné realizovat vzdělávací i praktické projekty na konkrétních zahradách.

Studenti na závěr navrhli vytvoření integrované strategie udržitelného rozvoje, která by rozvinula stávající strategii obce a která by na jedné straně umožnila další diskusi o jednotlivých důležitých oblastech a zároveň by zjednodušila přístup k dotacím na realizaci projektů navržených v rámci této strategie.

■ Vladimír Dobeš

Studenti a jejich profesor Thomas Lindhqvist při úvodní procházce obcí a jejím okolím.

■ Foto: Vladimír Dobeš

vali za trvalé podpory starostky obce Lucie Wittlichové pod vedením profesora Thomase Lindhqvista a autora článku, který s institutem v Lundu externě spolupracuje. Realizace projektu byla financována z prostředků IIIEE, obec projektu poskytla potřebnou organizační a logistickou podporu (velice děkujeme občanům, kteří studenti zdarma ubytovali).

Cílem výzkumného projektu bylo vytvořit rámec pro přípravu strategie udržitelného rozvoje obce Zákolany. Návrhy studentů byly postaveny na analýze dobré zahraniční praxe a na sběru informací v Zákolanech. Počet rozhovorů s obyvateli Zákolan byl pouze omezený a pro hlubší závěry by bylo zapotřebí podrobnější zkoumání. Práce studentů z Lundu je ale v mnoha směrech inspirativní a ukazuje některé postupy, které bychom mohli při

Každý z dotazovaných má jinou představu o tom, jak který zdroj tepla znečišťuje místní ovzduší a velmi různorodé je i zdůvodnění volby konkrétních zdrojů tepla. Jediným jednotlivým tématem je cena pořízení technologie na vytápění a náklady na její provoz. Někteří například preferují připlatit si za plyn jako za čistší palivo (čistší jak na vstupu do kotle tak na výstupu z komína), jiný občan se plynu bojí protože si jej stále spojuje s rizikem výbuchu. Někteří obyvatelé, se kterými studenti hovořili, se domnívají, že správným přístupem jak vyřešit problém nákladů a zároveň problém znečištění, je kombinace více zdrojů tepla. Vycházejí z přesvědčení, že pevná paliva jako je uhlí jsou vhodná během chladných zimních měsíců, protože jsou schopna dodat více tepla v krátkém čase, zatímco plyn je vhodné po-

Dětský den v Podholí

V neděli 29. 5. se konala již tradiční oslava dne dětí v Podholí. Pod patronací TJ Sokol Zákolany a Statku Kováry si mohly menší i větší ratolesti užít spousty her a soutěží v přírodním prostředí a za krásného slunného počasí.

Program začal již krátce po polední. Děti se za doprovodu hlavního organizátora Pavla Hladíka a dalších dobrovolníků vydaly na statek do Kovár, kde pro ně byly nachystány nejen prohlídky stájí, ale také tolik atraktivní vyjížďky na koních. Rodiče tak měli chvíli času pro odpočinek na rozložených dekách a poklábosení se sousedy a známými.

Do Podholí se celá rozesmátá skupinka vrátila krátce před druhou hodinou a rovnou začaly soutěže na jednotlivých stanovištích. Zde si mohli zájemci vyzkoušet házení podkovou, střelbu z kuše i ze vzduchovky, lov rybiček, ale i spoustu dalších dovedností. Za každý splněný úkol dostali účastníci drobný mšek. Nechyběla pochopitelně ani tolik oblíbená lanová dráha, tentokrát ještě o kus delší než v předchozích ročnících, která byla po celé odpoledne okupována zájemci o svezení. Nikdo nebyl odmítnut, obsluha se trpělivě a obětavě snažila splnit přání všech.

V průběhu celého odpoledne hořel oheň a pro zájemce byly nachystány buřty na opečení. Ti, kterým bylo u ohně v slunném počasí

přece jen příliš horko, využili možnosti občerstvit se spíše koláčem nebo bábovkou.

K ochlazení malých i velkých účastníků skvěle posloužili dobrovolní hasiči ze Zákolan. Ale nejen k tomu – kluci a holky si mohli prohlédnout zblízka techniku a seznámit se s vybavením správného hasiče. Všichni členové sboru se dětem obětavě věnovali, vysvětlovali, radili a pomáhali.

Pozdě odpoledne pak došlo na hromadné soutěže dětí i dospělých, například v přetahování, ale i na fotbal. Děti se tak na hřišti proháněly s tatínky, ale i s maminkami, zkoušeli „tu správnou“ techniku kopání do míče, bojovali o každý balón.

Celé odpoledne se linulo ve znamení pohody a dobré nálady. Nad hlavou všech účastníků svítilo slunce, neméně jasný ale byl svět v očích těch, pro které bylo vše tak pečlivě a s láskou připraveno. Sluníčko hrálo, ale věřím, že organizátory této akce ještě více zahrály úsměvy všech, kteří prožili příjemnou neděli.

Na konci dne se s organizátory této akce s velkými díky loučilo více než padesát dětí a neméně dospělých, kteří prožili neděli plnou zábavy a poučení, ale i lásky a souznalosti.

■ Kristina Langerová

Pro malé i velké bylo v Podholí připraveno spousta her a soutěží.

KEMP Václava Kaliny

Na konci jednoho z tréninků se všichni malí fotbalisté rádi nechali zvěčnit s prvoligovým hráčem Václavem Kalinou, který přivezl do Zákolan ukázat pohár, jež se svým týmem v Ondrášovka Cupu vybojoval.

■ Foto: Soňa Kalinová

Vážení sportovní i nespportovní přátelé. Jak jste si měli možnost všichni všimnout, každou středu od 18 hodin a pátek od 17 hodin probíhá na velkém hřišti fotbalový nábor dětí ve věku od 5–ti do 12–ti let. Již nyní dochází na pravidelné tréninky kolem dvanácti dětí a náš nábor neustále pokračuje.

Rádi bychom v našem týmu přivítali ještě další zájemce, a proto budeme pořádat na začátku letních prázdnin fotbalový kemp. Ten se bude konat v sobotu dne 2.7.2011. Kemp je připraven na celý den

a povede ho trenér mládeže společně s ligovým fotbalistou a odchovancem Zákolan Vencou Kalinou.

Začátek kempu Václava Kaliny bude v 9 hodin na fotbalovém hřišti a potrvá až do 17 hodiny. O děti bude po všech stránkách postaráno, tzn. jídlo, pití, atd.

Samozřejmě jsou všichni malí sportovci ve věku 5–12 let srdečně zváni, a to ať místní či dojíždějící. Společně se na Vás budeme těšit.

■ trenér mládeže Ivan Novák a Václav Kalina

Nohejbal 2011

Nohejbalový turnaj byl jedním z prvních letošních sportovních klání na Sokolském hřišti v Zákolanech.

V sobotu 14. 5. proběhl v Zákolanech na malém hřišti již tradiční jarní nohejbalový turnaj. Počasí bylo ideální a nálada na jednotlivých hřištích skvělá, takže nic nebránilo sportovcům podávat skvělé výkony. Z původně přihlášených patnácti mužstev se zúčastnilo jedenáct týmů, což bohatě zajistilo klasicky dobrou úroveň celého nohejbalového klání.

Organizátor, Pavel Hladík spolu s dalšími dobrovolníky, sportovcům jako každým rokem připravili bohaté občerstvení, které rámovala kamarádská atmosféra. Všichni tak měli možnost si mezi jednotlivými zápasy, ale i v závěru celého turnaje svažit hrdlo pěnivým mokem, ale třeba i limonádou a dobít energii například něčím dobrým přímo z grilu.

Organizátory, ale i laickou veřejností velice překvapil nadprůměrný zájem místních sportovců. Jenom z naší obce bylo sestaveno 6 týmů: Tučňáci, Gazely, Černá Hora, Maxíci, Dědci a Žumpa tým. A přestože se bohužel žádný z nich neumístil na čele výsledkové listiny, velice nás těší vzrůstající zájem, který svědčí nejen o kvalitní organizaci turnaje, ale hlavně o narůstající sportovní aktivitě obyvatel Zákolan, Kovár a Trněného Újezdu.

Celý nohejbalový turnaj byl zahájen v devět hodin ráno. Hrál se systémem „každý s každým“ s klasickým bodovým hodnocením. K dispozici byly sportovcům tři antuková hřiště. Oficiální část turnaje byla ukončena po čtvrté hodině odpolední vyhlášením výsledků. Jelikož součástí odměn bylo i šampaňské pro nejlepší mužstva a hráče, posezení a družná atmosféra pokračovaly i nadále.

Pro zajímavost uvedeme i výsledky. Na prvním místě se umístilo družstvo Hrnk, hned za nimi pak Amálka. Na pomyslném bronzovém stupínku stanul Křivánek. Nejlepším hráčem turnaje byl vyhlášen Toník Olšanský, jež byl současně i nejstarším sportovcem tohoto nohejbalového klání.

Sportovci i diváci se po celý den skvěle bavili a v závěru této akce se všichni zúčastnění shodli na tom, že se již nyní těší na příští ročník zákolanského nohejbalového turnaje.

1. místo:	Hrnk
2. místo:	Amálka
3. místo:	Křivánek
Nejlepší hráč turnaje:	Toník Olšanský

■ Pavel Hladík a Jiří Šup

Čtvrtstoletí volejbalu v Zákolanech

O prosluněném víkendů 4. – 5. 6. 2011 se na hřišti za zákolanskou školou uskutečnil 25. ročník volejbalového turnaje smíšených družstev.

Tentokrát se jich sešlo osmnáct a hráli ve dvou skupinách po osmi. Jedna skupina je tradičně postavena ze silnějších družstev a druhá ze slabších, a to podle svého umístění v minulém ročníku. Vítěz slabší skupiny postupuje a poslední ze silnější sestupuje. V rámci skupiny pak hraje každé družstvo s každým dva sety, takže rozhoduje každý uhraný míč. V sobotu tedy odehrálo každé mužstvo čtyři zápasy a v neděli pak tři.

Bohužel se letošního ročníku nezúčastnilo zákolanské družstvo, jehož hlavní opory z místní školy měly ve stejném termínu školní akci. Budeme se na ně těšit příště. Skupiny nakonec vyhrála družstva Smečarů a Tetek. K turnaji neodmyslitelně patří i sobotní večerní taneční zábava, tentokrát spojená s promítáním fotek z minulých ročníků. Uskutečnila se na sále hospody v Otvovicích a k tanci a poslechu hrála kapela Smeč tvořená aktivními turnajovými volejbalisty. Ani letos se nepodařilo vyjednat její konání s majiteli sálu v Zákolanech, kteří to již několik let odmítají.

Nedílnou součástí turnaje je vždy i občerstvení pro sportovce i diváky. Letošní ročník nabídl krom opékaných vuřtů, piva a dalších pochutin také výbornou domácí polévku a povíscenské koláče.

Slavnostního vyhlášení vítězů a předávání cen se ujaly paní starostka Lucie Wittlichová a za TJ Sokol Zákolany paní Jarmila Hladíková.

Hlavní dík patří pořadatelům, kteří pro nás tak krásnou akci již tolik let stále připravují. V jejich čele bych rád poděkoval Haně Koflakové a Pavlu Šarochovi. Konec konců o tom, jak to dělají dobře, vypovídá to, že řada mužstev se turnaje zúčastňuje již pěknou řádkou let.

■ Petr Nekvinda

Účastníci volejbalového turnaje se na závěr shromáždili ke společné fotografii.

80. výročí založení baráčnické obce Podbudeč

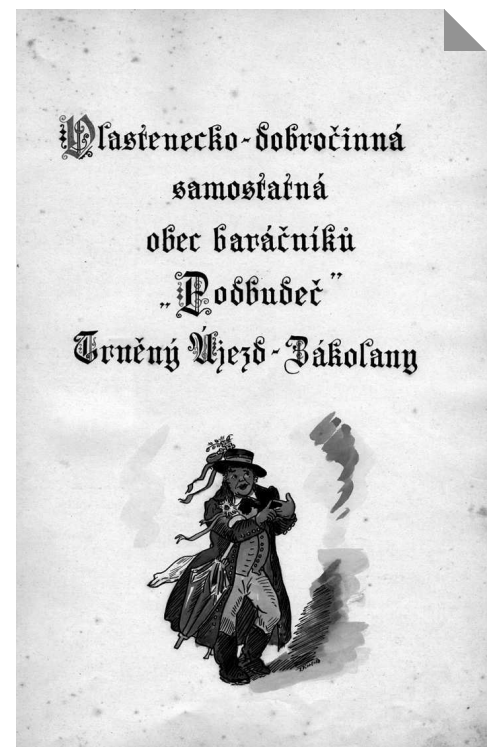
Málokterý spolek nebo hnutí se může pochlubit tím, že jeho činnost přetrvává několik desetiletí, natož pak století. Baráčníci k nim patří. Myšlenky a cíle, které si vytkli při svém vzniku a jež si předávají z generace na generaci, jsou totiž trvale platné. Je to vzájemná spolupráce, patriotismus a výpomoc. První společnost vznikla roku 1873 v malém hostinci v Kolině, jehož název Baráček dal pak jméno všem následovníkům. Koncem 19. století vytvořili baráčníci sít obcí s vlastní organizací a strukturou v čele s župou, konšelstvem a s řadou funkcí: rychtář, rychtářka, místorychtář, místorychtářka, pantatínek, panminka, syndik, tajemník pohřebního odboru, berní, slídlivé, kronikář, šafář, kecal, dráb, posel. Jméno baráčníků nese dodnes řada významných domů ve všech městech – Baráčnické rychty nejsou totiž pouze náhodná jména oblíbených restaurací, ale bývalá kulturní a společenská centra členů baráčnické obce. Během první světové války se baráčníci, vedle pořádání kulturních a společenských akcí s vlasteneckým podtextem, zaměřili na výpo-

akce pro děti, ale hlavně pak májové vínky. To se chodilo s hudbou od domu Chaloupkovic na Vystrkov, zpět po Malé Straně okolo školy do Kovár a zpět po silnici na Trněný Újezd a tam se pak konala zábava. V pozdější době se zábavy konaly u Libuše. Sousedé do činnosti také zapojovali své děti, které nosily různé – jak psáno – reklamy po okolních obcích. Těch akcí byly stovky, taktéž vlastivědných zájezdů. Možná, že není místo v Čechách, kde naši baráčníci nebyli.“

Na samotné založení vzpomíná s odstupujícím časem v roce 1971 soused Herain: „V hostinci na Mozolíně se scházela partička důchodců na obvyklý mariáš, jmenovitě J. Huja, A. Pekárek, J. Dlouhý a J. Slášek, dnes již na pravdě boží. Kdykoliv jsem mezi ně zavítal, vždy mě přátelsky vítali a mnohokrát mi říkali, abych na Mozolíně založil nějaký spolek. Protože jsem byl již 4 roky členem baráčnické obce Trocnov ve Cvrčovicích, vzal jsem si za své, že založím také spolek baráčníků. Ve Cvrčovicích mi slíbili podporu, a tak jsem se do toho pustil. Na

obec PODBUDEČ. V roce 1936 měla již 344 členů. Schůzovalo se na Mozolíně v krčmě souseda Bureše, později byla sousedská sedění v Zákolanech „Na Růžku“, na Trněném Újezdě v krčmě u Dandů v popisném čísle 18. Po válce se schůzovalo střídavě u Chaloupků a u Dandů. Tam také byla spolková místnost a uloženy věci baráčnické. Od roku 1957 se schůzovalo střídavě u Brudnů a v hostinci U Libuše. U Chaloupků a Dandů na Trněném Újezdu byla totiž zrušena hostinská živnost. Od Libuše se baráčníci přestěhovali do restaurace Na hřišti, kde se schází dodnes. Noví členové museli složit slib právu rychtářskému, že „žádnou politiku do sousedských sedění zavádět nebudou, na což slib tento rukou podáním se zavazují“.

V období druhé světové války byla činnost baráčníků utlumena. Krátce před zákazem spolkové činnosti byl v roce 1941 zakoupen za vybrané peníze (každý člen půjčil 15,- Kč) hostinec u Maisnerů v Kročehlavech. Dodnes je baráčnický dům majetkem 39 baráčnických obcí, pokud budou členy Pohřebního odboru. Dne 3. srpna 1941 byla poslední schůze a v činnosti se pokračovalo až 10. dubna 1944. Obec Podbudeč tehdy čítala 200 členů.

Ilustrace z Kroniky baráčnické obce Podbudeč.

Při příležitosti 80. výročí uspořádali baráčníci v restauraci Na hřišti výroční sedění svých členů. Nejen zavzpomínali na léta minulá, ale řešili i aktuální problémy a budoucnost baráčníků v Zákolanech. Po slavnostním zahájení a přijetí pocty (podává se chléb se solí) vystoupily se svými příspěvky členky výboru, promluvili hosté, proběhla diskuse a na závěr, za doprovodu hudby, pokračovala veselá zábava. Nechyběla ani „Ta naše písnička česká“, která se zpívá od roku 1960 při každém valném sedění a „Čechy krásné, Čechy mé“, kterou se všechna valná sedění zakončují.

Během 80ti let se v práci pro baráčnictvo vystřídal mnoho tetiček a sousedů. Některá jména se opakují i po desetiletí. Všem patří dík a trvalá památka.

■ Hana Součková a Lucie Wittlichová

Slavnostní baráčnický prapor

K významné události v životě baráčnické obce došlo 11. června 1950, kdy se poprvé rozvinul slavnostní baráčnický prapor. Návrh na jeho pořízení byl dán v roce 1936, ale trvalo několik let, než na něj baráčníci našetřili. Je z hedvábí, na jedné straně bílý, na druhé červený. Na jedné straně je ručně vyšitý svatý Václav na koni a nápis „Nedej zahynout nám ni budoucím“. Na druhé straně je pak staroslavná Budeč s lípou a kolem kostelíka nápis „Vlastenecko-dobročinná samostatná obec baráčnická PODBUDEČ Trněný Újezd – Zákolany“. Při slavnostním valném sedění v krčmě souseda Karla Dandů na Trněném Újezdě, za účasti 85 osob a za zvuků fanfár z opery Libuše a státních hymen byl slavnostně prapor rozvinut. Tetička Richtrová t.č. syndik zapsala: „Nechť tento náš prapor slavnostně zavlaže nad hlavami našimi a vede nás vždy po cestách dobrých a národu našemu prospěšných“. O osudu baráčníků v období normalizace však svědčí úryvek z kroniky: „Na 1. máje 1972 bylo naše zařazení až na konci průvodu, což bylo nedůstojné vůči našemu krásnému praporu“.

Dnes se tetičky a sousedé baráčnické obce Podbudeč vidají především u příležitosti výročí narozenin, kdy si přejí a předávají dárky. Pravidelně se schází výbor, složený z tetiček Fabiánové, Porazilové, Slaninové, Součkové, Šafaříkové a Vlasákové.

Rychtáři baráčnické obce Podbudeč

1931	soused Josef Herain
1936	soused Josef Svoboda
1939	soused Antonín Viďourek
1947	soused Antonín Podroužek
1950	soused Josef Pekárek
1961	soused Karel Nedvěd
1965	soused Josef Svoboda,
1970	soused Josef Kotáb, pro nemoc v roce 1985 odstoupil
1987	soused Jan Jiříčka
od 1996	funkce rychtáře neobsazena

Tetičky Fabiánová, Součková a Slaninová při slavnostním sedění.

moc vdovám a sirotkům po padlých vojácích. Od té doby se také k názvu připojuje vlastenecko – dobročinná obec.

Také naše baráčnická obec Podbudeč má dlouhou historii – tento rok oslavila 80 let trvání. Proč vlastně takové spolky vznikaly? Nechme promluvit jednu z nejdéle činných členek, paní Hanu Součkovou: „Lidé v sobě měli vlastenectví, pěstovali si dobré sousedské vztahy, chtěli pomáhat lidem chudým, starým a nemocným. Šlo také ale o kulturní využití a konání různých akcí – jako maškarní plesy, mikulášské, pouťové a posvícenské zábavy, divadelní představení, také dožínky,

den 22. ledna 1931 jsem napsal pozvánky na informační schůzi. Byla rušná, byl jsem nazýván duchařem, ale to mě neodradilo. Dostavilo se 35 občanů a rolníci. K založení spolku se přihlásili: Ant. Pekárek s manželkou, Boh. Pospíšil s manželkou, Ant. Hora s manželkou, Josef Svoboda s manželkou, Anna Jiroušková, V. Poštolka, L. Štolová, Ant. Kostka, Josef Kostka, Jan Slášek s manželkou, Anna Ladmanová, Josef Huja, Josef Dlouhý a já s manželkou. Utvořilo se první konšelstvo“.

Sousedé dali své obci název TROCNOV, ale již v roce 1932 došlo k přejmenování na

Májová veselice

Jednou z četných akcí, které se v naší obci množí a díky tomu Zákolany ožívají, jak po sportovní, tak po kulturní stránce, byla májová veselice. Její organizace byla přinejmenším náročná a je pěkné, že většina těch, kdo se na ní podíleli, či poskytli pomocnou ruku nebo i vlastnictví, udělali to zcela spontánně a zdarma. Se sehnáním krojů, ozdobením povozu a koňů nám již tradičně pomáhala děvčata z koňské farmy v Kovárech. Traktor i valník zapůjčil pan Nosek z Trněného Újezda. Krojování mládenci a děvčata, nalávali víno a hostili příchozí i muzikanty dobroty, které přinesly sousedky. Sousedé dělali svoji práci tak dobře, že snad nikomu nic nescházelo. Společně s hodováním brzo do slavnostně nazdobeného průvodu přišla i zábava, smích a tanec. Výborné víno vypěstované v údolí Dyje pod Pálavskými vršky a zvučná dechovka kapelníka Blažka (bývalí Grošáci) přitáhla nebyvalé množství sousedů zejména na Trněném Újezdě, kde bylo připraveno bohaté občerstvení. A tak koláče, dortíky, chlebičky a různé sladkosti naplnily celé posezení „U Špejcharu“. Všichni sousedé se tam dokonce společně vyfotografovali, snad se jich tam sešlo nejvíce za poslední léta. Starší sousedky, které tradičně obsadily posezení, si notovaly a podupávaly vezele s muzikou

a s průvodem se loučily máváním a voláním: „Tak zase napřesrok!“. Povez s muzikanty a krojovaným průvodem doprovodil spoluobčany do Zákolan, kde muzika poprvé zahrála pod novou dominantou parku, altánem. Tady se zastavili nejen místní, ale i spousta projížďajících cyklistů, kteří společně zaplnili všechna posezení a užívali si krásného dne. Park tak historicky poprvé ožil společenskou akcí, které zde obec chystá čím dál častěji pořádat a ukázalo se, že pracná a hodně diskutovaná revitalizace zpusťloha a léta špatně udržovaného parku měla smysl.

Úderem 17. hodiny se pro všechny otevřela zahrada „U Libuše“, kde po půl hodině začala hrát hudba k tanci. Na zahradu měly zdarma přístup děti do patnácti let, tak jak je tomu zvykem všude, kde pravidelně a dlouhá léta pořádají májové. Rodiče tak nemuseli přemýšlet, kdo je jim pohlídk jejich ratolesti a zábava zároveň díky dětem dostala hezký rodinný a sousedský rozměr. Obsluha restaurace se činila, aby všichni měli co pít a dokonce jak slíbili, připravili i grilované klobásky. Byla to zkouška na příští léta, kdy doufáme rozšíří sortiment nabízených grilovaných specialit. Parket se brzo naplnil a děti, které na něm skotačily, vystřídali dospělí. Tombola, která se za-

Letošní májová veselice se opravdu povedla.

čala prodávat dvě hodiny po zahájení, byla během chvilky vyprodána. Jak taky ne, všechny zaujalo množství předmětů určených k výhře. Všem sponzorům, kteří dali do tomboly dárky, touto cestou děkujeme. Brzo nás překvapilo, jak večer rychle utekl, muzika prodloužila o půl hodiny svoji produkci a před půlnocí se všichni rozcházeli. Škoda, že nemáme věšteckou kouli, abychom se dopředu podívali, jaké bude

počasí. V minulých letech chladný večer většinu návštěvníků vyhnal už po desáté. Letos by nám počasí snad dovolilo sedět až do ranních hodin. Je však dobré v nejlepším přestat.

Na závěr tedy ještě jednou děkuji všem, kdo přiložili ruce k dílu a pomohli pro ostatní uspořádat důstojné a veselé oslavy jara.

■ Jiří Šup

Zprávičky z naší školky a školy Pod Budčí

V pátek 1. dubna probíhala ve škole již tradiční mezinárodní Noc s Andersenem. Společného večera s předčítáním pohádek se mohly účastnit děti i rodiče nejen z naší školy, ale i jejich další přátelé. Letos spojovalo všechny tři pohádky, které na letošní noci zazněly, téma moře, které lákalo lidi svým živlem odděvna. Děti společnými silami přispěly k výzdobě mateřské školky jako podmořského světa a samy přišly v převlecích pirátů, námořníků a mořských víl. Během večera se v předčítání pohádek vystřídaly tři mužské hlasy: pan učitel Petr Kalenský (v roli Neptuna), pan místostarosta Vladimír Dobeš a pan Radek Hlinka. Po trpělivém naslouchání pohádkám jsme si společně zazpívali, děti si sestavily obrazovou knížku podle pohádky J. Wericha: „Moře, strýčku, proč je slané“, venku objevily Neptunem zakopaný poklad a nechybělo ani veselé dovádění s hudbou. Nakonec spokojeně, jako v minulých letech, přespaly ve škole.

Ve dnech 10. až 15. 4. navštívili Zákolany v rámci výzkumného projektu 4 studenti univerzity v Lundu ve Švédsku. Ve středu 13. 4. byli títo mladí lidé hosty naší školy. Seznámili se s fungováním mateřské školky, kde se s dětmi účastnili několika aktivit, a vedli diskusi se školními dětmi, které si mohly ověřit důležitost znalosti anglického jazyka.

Ve čtvrtek 14. dubna jsme s dětmi jeli do Prahy do Divadla Spejbla a Hurvínka a na Staroměstské náměstí, kde jsme chtěli shlédnout Orloj, který však kvůli opravě nebyl zrovna v provozu. Děti si místo toho prohlédly na náměstí velikonoční trh, jarní výzdobu, živá kůzla a jehňata a stihli jsme i procházku na Karlův most.

V pondělí 2. května se uskutečnila ve 20:00 hodin ve škole beseda o Ugandě s Ondřejem Suchánkem, který pracoval jako dobrovolník ve školách v Africe. Vyprávění bylo doplněno krásnými autentickými fotografiemi. Druhý den v dopoledních hodinách mohly fotografie s výkladem shlédnout také děti ze školy i školky. Dozvěděli jsme se o zakládání a fungování místních škol, způsobu života i o místní přírodě. Děkujeme touto cestou

Některá z výtvarných děl studentů VŠUP jako by patřila do světa pohádek.

ještě jednou za poutavé vyprávění a zorganizování tohoto setkání!

V pátek 6. května jsme spolu s dětmi využili pozvání na exkurzi do místní pobočky České pošty, kde nás milá paní poštmistrová zblízka seznámila s fungováním a možnostmi využívání služeb pošty. Poté jsme byli pozváni na prohlídku bývalé továrny na výrobu pian, která v předcházejícím týdnu zafungovala jako výtvarný ateliér studentům Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze. Prohlédli jsme si s dětmi společně výsledky jejich tvorby a děti se nechaly studentskými díly i prostředím Daliborky inspirovat k vlastní tvorbě. Malovaly po zemi, po stěnách i na připravené destičky a plátna stejně odvážně jako studenti výtvarné školy. Tak například k jelenovi na přilehlé zdi přibyla ježčí rodinka, v blízkosti obrazu „Tomáš“ se na zdi objevila srdíčka

nebo na čistém bílém plátně vznikla od dvou holčiček krajina s duhou. Děkujeme také touto cestou studentům i panu Táborskému za umožnění takového zážitku pro děti.

V úterý 10. května jsme spolu s dětmi navštívili výstavu Giganti na pražském Výstavišti. Děti se tak v rámci celoročního projektu „Stroj času“ mohly setkat se zvířaty z doby ledové v životní velikosti. Pro pobavení si ještě zkusily projít zrcadlovými bludišti, která vůbec nebyla snadná ani pro nás dospělé.

Ve středu 25. května podali školáci sportovní výkon, když ušli pěšky cestu na Okoří a zpátky. Na Okoří pro nás bylo připravené loutkové divadlo „O napraveném princí“ v Divadle Pod hrází. V restauraci se děti občerstvily zmrzlinou nebo limonádou. Celodenní výlet bez dopravních prostředků se

i díky velmi pěknému počasí vydařil. Děti ze školky statečně zvládly ujít cestu z Okoře do Zákolan také pěšky.

Ve středu 1. června na den dětí jsme pro děti jako překvapení připravili výlet parníkem po Vltavě z Kralup nad Vltavou. Společně s Mateřským centrem jsme pak uspořádali na Budči zábavné „cirkusové“ odpoledne s dovednostními disciplínami a sladkými odměnami. Děti i rodiče si mohli vyzkoušet střelbu prakem, odpal baseballovou pálkou, překážkovou dráhu poslepu apod. Dále děti mohly spolu s rodiči opékat burty a prohlédnout si hasičský vůz. Ani chladnější počasí nezabránilo některým dětem v tom, aby si užily závěrečné sprchy z hasičské stříkačky. Děkujeme všem ochotným maminkám a také hasičům za spolupráci!

Aktuálně školu čeká:

- 24. června v pátek od 16:00 – Školní slavnost – společné slavnostní ukončení školního roku. Děti v rámci dramatického kroužku secvičily 2 pohádky (1MŠ, 1ZŠ) a rády by je předvedly nejen svým rodičům. Všichni jste proto srdečně zváni! Po představení budou na malém hřišti opět připraveny zábavné disciplíny pro děti a možnost zakoupení občerstvení. Těšíme se na setkání s Vámi!

- 25.–27. června (sobota až pondělí) pojedou pan učitel Petr Kalenský a někteří rodiče společně s dětmi školáky na vodu na raftech. Další zájemci se hlase včas dopředu ve škole – kapacita raftů je omezená, ale rádi vezmeme i další odvážlivce s sebou.

- 30. června kromě vysvědčení bude na děti ve škole čekat ještě kouzelnické představení – opět jsou zváni všichni přátelé školy s menšími dětmi!

S přáním krásného léta všem dětem, rodičům i přátelům naší školy

■ Učitelé MŠ a ZŠ Pod Budčí

Na výstavě „Gigantů“ se děti vrátily do doby ledové.

Noc s Andersenem patří mezi nejoblíbenější akce školy.

Oblíbené recepty

V tomto vydání Budečských rozhledů si dovoluji všem nabídnout vyzkoušené recepty z cuket

Cuketový koláč

2 malé nastrouhané cukety, 1 velká cibule jemně pokrájená, 2 stroužky česneku jemně nasekané, 100g másla, 4 vejce, hrst strouhaného sýra + hrst na posypání, hrst jemně nasekaných bylinek a sůl na dochucení

Na velké pánvi osmahneme na másle cuketu, cibuli a česnek doměkka. V misce

prošleháme vejce, sůl, bylinky a sůl. Přidáme podušenou zeleninu. Vlijeme do vymazané koláčové formy a pečeme 20-25 minut při 180 stupních, až koláč zpevní. Necháme chvíli vychladnout a podáváme krájené na řezy.

Plněná cuketa

1 větší nebo 2 menší cukety, 1 cibule, 400 g mletého masa, 3 stroužky česneku, 1 vejce, 4 rajčata (můžou být i z plechovky), oregano, sůl a olivový olej

Neoloupanou cuketu podélně rozkrojíme a vnitřek opatrně vydlabeme. Na oleji zpěníme nakrájenou cibulku, přidáme vnitřek cukety a mleté maso. Okořeníme česnekem a oreganem a osolíme. Do vychladlé směsi vmícháme nadrobno nakrájená rajčata a přidáme vajíčko. Pořádně promícháme a naplníme půlky vydlabané cukety. Položíme do pekáče a zakapeme olivovým olejem. Dáme do trouby a pečeme, dokud směs nezezlátne. Můžeme též posypat sýrem.

■ Martina Armstrong

Plněná cuketa

Obecní info

Poděkování

Děkujeme všem, kdo ve svém volném čase pomohli s úklidem veřejných prostor. Jejich zásluhou zmizela černá skládka v Trněném Újezdu a z břehů Zákolanského potoka několik kubíků dřeva a dvacet pytlů plastů. Děk patří i našim dobrovolným hasičům za zalévání parku, hřiště a zahrady v Piance a všem dalším, kdo se nezištně zasloužili ať již o zkrášlení obce nebo o společnou zábavu. Neméně děkujeme i technickým službám, bez jejichž vydatné pomoci bychom se neobešli.

Břehy potoků

Při kontrole břehů potoků panem Rohanem z Povodí Vltavy byly zjištěny na některých místech drobné stavby a fyzické překážky. Prosíme všechny, kdo mají pozemky u břehů potoků, aby je uvolnili a nenanášeli tam žádný materiál (včetně zeminy).

Úklid Zákolanského potoka

Cestička Pod Sady se po svém znovuvotevření stala oblíbenou trasou mnoha obyvatel obce. Kromě toho, že se po ní můžeme vyhnout automobilovému provozu a dojít tak bez obav a bezpečně do centra Zákolan, je procházka podél potoka zároveň velmi příjemným zážitkem. Jedinou vadou na kráse byly donedávna naplavené odpadky, větve a části stromů na březích potoka. Když odpadky postupně zmizely v bujném porostu, rozhodli se ti, kdo cestu využívají pravidelně, potok vyčistit. Na doporučení našich myslivců počkali na dobu, kdy již nehnízdí vodní ptactvo a také se trochu oteplí a v sobotu 28. května se sešli, aby se v dobré náladě pustili do práce. Zatímco sběr odpadků se věnovaly především ženy, muži se neváhali ponořit do vod potoka a kromě větví a spadlých stromů vyprostili i pneumatiku, která potok hyzdila několik desítek let. V tomto nemalém úsilí byly nápomocny i děti a tak se z pracovního dne stala zábava. Protože naplavených odpadků je stále všude dost, budeme v čištění potoků pokračovat. Je vítán každý, kdo se přidá.

Více než hodinu trvalo skupině vytrvalců vyprošťování pneumatiky zanesené letitými nánošy bahna

Vyhlášení Přírodního parku Okolí Okoře a Budče

Na celém území obce Zákolany byl vyhlášen přírodní park. Formálně došlo k jeho vyhlášení nařízením Středočeského kraje č. 3/2011 ze dne 28. 3., o zřízení přírodního parku okolí Okoře a Budče, které vstoupilo v platnost na začátku června. Došlo tak k logickému rozšíření původního přírodního parku Okolí Okoře, o které se v minulých letech významně zasloužila i naše obec. Nově zřízený přírodní park tak vedle původního parku, který zasahoval především do katastrů obcí Čičovice, Okoř, Svrkyně a Libochovičky, zahrnuje i obce Zákolany, Dřetovice, Koleč, Blevice, Slatina, Olovnice, Zeměchy, Otvoovice, Holubice – Kozinec a Debrno. Vyhlášení přírodního parku neomezuje běžné ekonomické aktivity ani využívání pozemků v souladu s územním plánem, ale mělo by zabránit větším zásahům do krásné krajiny v okolí Okoře a Budče. Vyhlášení přírodního parku oslavíme společně s otevřením nového parku v Zákolanech dne 3. 9. 2011. Podrobnější informace k vyhlášení přírodního parku Okolí Okoře a Budče přineseme v příštím čísle Budečských rozhledů.

Slavnostní otevření parku v Zákolanech

Vzhledem k reklamaci zeleně v nově opraveném parku bylo jeho slavnostní otevření posunuto na 3. září 2011.

O přesném termínu a průběhu budou občané informováni formou pozvánek a plakátů.

Technické služby obce Zákolany

Vzhledem k tomu, že Úřad práce neposkytl pro nadcházející měsíce dotace na pracovníky technických služeb, budou od 1. června 2011 probíhat úklidové a údržbové práce na veřejných prostranstvích pouze v omezené míře. Prosíme proto všechny obyvatele, aby si trávu před svými domy a na svých pozemcích sekali sami a nespoležali na naše pracovníky. Velice nás to mrzí, neboť zásluhou technických služeb byla naše obec celoročně upravená a čistá. Budeme se snažit situaci řešit, avšak na dotace není právní nárok.

Pracovníci technických služeb (zleva): Pavel Dobeš, Ivan Staněk, Jan Lukáš, Pavel Pfeifer

Zákolany se staly členem Národní sítě zdravých měst

Dne 19. dubna 2011 se v Jihlavě uskutečnilo jarní zasedání Valné hromady Národní sítě zdravých měst ČR (NSZM), během něž se představily Zákolany jako nový člen této asociace. Tato asociace je certifikována ze strany Světové zdravotní organizace (WHO) jako kvalitní realizační platforma Projektu Zdravé město WHO v ČR a spolupráce umožňuje členům NSZM sdílet zkušenosti a dobrou praxi v nejrůznějších oblastech jejich rozvoje. Hlavním nástrojem postupu Zdravého města, obce či regionu je metoda kvality ve veřejné správě místní Agenda 21. Členské obce prostřednictvím NSZM získají podporu v oblasti tvorby strategického plánu a realizace projektů spojených s problematikou životního prostředí a sociálních potřeb obyvatel. Díky pravidelné výměně zkušeností se tak zástupci obcí mohou inspirovat a využít již osvědčené postupy.

POUŤOVÁ ZÁBAVA

25. června 2011 od 20,00 hodin

RESTAURACE NA HŘIŠTI

Hraje kapela ROTACE

Tombola, občerstvení

Nová územně plánovací dokumentace kraje

Tak jako má naše obec svůj územní plán, obdobný plán zpracovává i Středočeský kraj pod názvem Zásady územního rozvoje. Obyvatele naší obce zajímá především kudy povede nová silnice II/101, která dnes prochází naší obcí. Tato silnice, která spojuje Kladno a Kralupy nad Vltavou a další aglomerace kolem Prahy, je dnes vedena po starých silnicích ve stísněném údolí Zákolanského potoka a generuje naměrnou dopravní zátěž těchto nevyhovujících komunikací, kterou trpí naši obyvatelé. Podle Zásad územního rozvoje povede nová silnice II/101 od dálnice D8 přes nový most přes Vltavu u Kralup a půjde společně se silnicí II/240 směrem k letišti kolem Holubic a Svrkyně. Před rychlostní silnicí R7 se od silnice II/240 oddělí samostatným nájezdem na R7 s novou mimoúrovňovou křižovatkou u pumpy u Středokluk odkud bude pokračovat dále na Kladno s tím, že v tomto úseku dojde i k rozšíření silnice R7. Toto řešení uleví dopravě procházející naší obcí aniž by došlo k ohrožení Okořského údolí u Budče jeho gigantickým přemostěním, jak se o tom uvažovalo v minulém návrhu územního plánu. Spojení tras silnic II/240 a II/101 je vhodné dopravně a ve svém důsledku by mohlo výstavbu nové silnice urychlit. I tak je otázkou kdy se kraji podaří shromáždit potřebné investiční prostředky na výstavbu této nové silnice. Na projednání Zásad územního rozvoje dne 2. 5. v Praze zazněla informace, že realizace všech nových silnic naplánovaných v rámci Zásad územního rozvoje Středočeského kraje přijde na více než 65 miliard korun.

Realizaci kanalizace oddaluje politika státu

Tak jako v každém čísle Budečských rozhledů, informujeme i nyní o vývoji v oblasti projektu odkanalizování naší obce. Situace ohledně podpory výstavby kanalizace se neustále vyvíjí a aktuální informace pro nás bohužel nejsou příznivé.

Česku se nepodařilo splnit závazek vůči Evropské unii, podle kterého měla mít každá aglomerace s více než dvěma tisíci obyvatel do roku 2010 zajištěno čištění odpadních vod. Našemu státu tak hrozí z Bruselu sankce a proto je již delší dobu většina evropských i národních dotací směřována právě na projekty těchto aglomerací, jak jsme o tom informovali již dříve. Například program Ministerstva zemědělství, u něhož máme nyní požádáno o dotaci, přiděluje dotace na odkanalizování pouze aglomeracím s minimálně tisíci obyvateli. Tuto podmínku jsme se snažili splnit sdružením se s obcemi Koleč a Blevice, přesto byla naše žádost opakovaně zamítnuta. Proti zamítnutí jsme se znovu odvolali a již dalších šest měsíců čekáme na ministerskou výjimku. Šance, že ji získáme, je však vzhledem k politice našeho státu a nedostatku financí malá. Pro obce naší velikosti by byl vhodným programem Fond životního prostředí Středočeského kraje, který ale poskytuje dotace do výše 10 mil. Kč. Společně s partnerskými obcemi jsme chtěli tento fond využít jako vhodný doplňkový zdroj pro výstavbu čistírny odpadních vod. Na začátku června jsme se dozvěděli, že komise jmenovaná Radou Středočeského kraje naši žádost k financování nevybrala. Celková požadovaná částka všech žádostí, které komise hodnotila, byla 850 mil. Kč, přičemž celková výše uspokojených žádostí byla pouze 80 mil. Kč. Všechny naše žádosti vždy prošly formální kontrolou (což není samozřejmostí), důvodem pro jejich zamítnutí je opět nedostatek finančních prostředků pro obce jako jsou Zákolany, Koleč a Blevice.

Musíme tedy bohužel konstatovat, že současná politika – jak státní, tak ta evropská – prozatím nevychází vstříc našim plánům na brzké vybudování kanalizace v naší obci, přestože máme po nemalém úsilí již delší dobu veškerou potřebnou dokumentaci i povolení. Všechny nás napadá otázka, jaký časový horizont lze tedy ve věci výstavby kanalizace v této situaci očekávat. Odpověď je nesnadná, po stávajícím zaměření dotací na větší aglomerace přijde zřejmě rozhodnutí dotace směřovat i na menší obce. Lze předpokládat, že tyto dotace budou mít lepší podmínky, protože jen velmi malé procento malých obcí vlastní dostatečné finanční prostředky, aby si mohlo dovolit větší než dvacetiprocentní spoluúčasť financování takto rozsáhlých investic. Kupříkladu u současné žádosti o dotaci u Ministerstva zemědělství má obec spoluúčasť 40%, což je u šedesátimilionové investice na hranici únosnosti. Z tohoto důvodu jsme chtěli dotaci z Ministerstva zemědělství sdružit s dotací z Fondu životního prostředí Středočeského kraje.

Jaký je tedy aktuální výhled výstavby kanalizace v Zákolanech? Podle dostupných informací nastává opakovaným zamítnutím našich žádostí o dotace časový posun oproti původním plánům. Obci nezbyvá nic jiného, než čekat na politická rozhodnutí státu a potažmo i Evropské unie, která budou příznivá pro získání potřebných dotací i pro menší obce. Kdy toto období přijde, nezáleží na naší aktivitě. Při velkém optimismu půjde o dva až tři roky, o kterých hovoří státní úředníci a spekulují média. Samotná realizace projektu kanalizace, rozdělená do etap, pak představuje další dva až tři roky.

Pravidla prodeje obecních nestavebních pozemků

Na veřejném zasedání obce Zákolany dne 26. května 2011 byla usnesením zastupitelů obce upravena pravidla pro prodej nestavebních pozemků z roku 2007. Základní cena za 1 m² se stanovuje na 100 Kč,- (oproti původní ceně 50,- Kč/m²). Změna spočívá též v možnosti stanovit cenu na základě okolností, za kterých se pozemek prodává a s ohledem na jeho lokaci. Souhlas i stanovení ceny podléhá rozhodnutí zastupitelstva obce a bude jako doposud veřejně prezentováno na zasedáních a na úřední desce. Pravidla dále definují postupy, jež předcházejí souhlasu s prodejem.

DOBROVOLNÝ SVAZEK OBCÍ BUDEČSKO - BLEVICE, HOLUBICE, KOLEČ, OTVOVICE, ZÁKOLANY a TJ SLAVOJ KOLEČ

pořádají ve dnech 25. - 26. června 2011 na hřišti TJ Slavoj Koleč

FOTBALOVÝ TURNAJ - BUDEČSKO 2011

za účasti:

FC Koleč, Sokol Blevice, SK Otvoovice, Sokol Zákolany

I. utkání od 14.00 hodin OTVOVICE - ZÁKOLANY

SOBOTA 25. června 2011

II. utkání od 16.30 hodin KOLEČ - BLEVICE

NEDELE 26. června 2011

zápas o 3. a 4. místo ve 13.30 hodin

zápas o 1. a 2. místo v 16.00 hodin

VSTUPNÉ 20 Kč